

[A. C. D. Petersen.]

og ikke for den enkelte Mand, der er kommet saa langt ud, at det næsten ikke er muligt at hjælpe ham.

Det ærede Medlem ønskede ikke at forlænge Debatten, og det forstaar jeg meget godt; men det ærede Medlem kom med en Udtalelse, som det er vanskeligt for os at undlade at tage op, nemlig den, at vi vilde paabyrde andre Befolkningsklasser yderligere Skatteudgifter for at hjælpe det Erhverv, vi havde Interesse af at hjælpe. Det ønsker vi slet ikke. Vi ønsker, at Erhvervet skal have Lettelser, saadan som jeg har udtrykt det, i Forbindelse med Ejendomsskatterne, og vi ønsker, at der skal føres en helt anden økonomisk Politik. Det er den Forskel, der er mellem det Princip, der ligger til Grund for Regeringens Politik, og det, der ligger til Grund for vore Betragtninger. Det er det, jeg har ønsket at fremhæve, for det ærede Medlem skal ikke lige mod Slutningen af Debatten sige, at vi kritiserer og siger, at det ikke er nok, men vi vil ikke være med til at tilvejebringe de Midler, der skal til. Det har det ærede Medlem ikke Ret i.

Første Næstformand (Vanggaard): Det ærede Medlem Hr. J. S. Foget har Ordet for en kort Bemærkning.

J. S. Foget: Naar det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen sagde, at jeg havde givet Venstres Forslag som Helhed Tilslutning, maa det bero paa en fuldkommen Misforstaaelse. Jeg delte skarpt Forslaget i to Afsnit: Afsnit I, der omhandlede Skatter og lignende, og Afsnit II, der omhandlede Gældssanering, og endelig Loven om Tvangslaan. Jeg delte det netop saa skarpt, som jeg kunde, for at vise, at jeg foretrak Skattelettelsen, da den betød langt mere end et Rentetilskud, der ogsaa efter min Opfattelse er principielt urigtigt.

Det ærede Medlem Hr. Smørum sagde, at han vilde ikke forlænge Debatten; men han gav vel nok Stof til det, om nogen har gjort det. Jeg skal ikke lade mig forlede til at gaa ind i en længere Debat om det Spørgsmaal, han rejste. Men naar han sagde, at Landbruget skulde have Hjælp fra andre Dele af Befolkningen, maa jeg heroverfor have Lov til at paavise, hvorledes man for Arbejdernes Vedkommende bestemmer ved Lov, hvor meget de skal have i Løn. Embedsmændene giver man Løntillæg Aar for Aar ud over, hvad Tjenestemandsløven siger, for Industriens Vedkommende er der Tale

om Tilskud paa 70—75 Mill. Kr., for Importørernes Vedkommende har man gennemført en fuldkommen Monopolbeskyttelse. Men til Landbruget siger man: I maa nøjes med de Varepriser, I kan faa under Dumpinghandel fra Udlandet. Det er den Placering, man har givet Landbruget, og saa tror jeg, man kan sige, at det er ret urigtigt af det ærede Medlem at komme og fortælle, at Landbruget faar Tilskud fra andre Dele af Befolkningen.

Clausager: Det er jo langtfra første Gang vi behandler denne Sag og har fat paa det gammelkendte, om man skulde give Kreditorerne rede Penge eller Obligationer. Det er snart blevet saa fortærsket, at de fleste tror paa, at det var saaledes, at da Venstre kunde faa Parikursen, vilde de ikke have den, og da de ikke kunde faa den, vilde de have den. Det ærede Medlem Hr. N. P. Andreasen sagde i Dag, at da der var Tale om at give Parikursen, havde vi en lav Kurs, og da var der Grund til det, men nu da Venstre kræver det, er der ikke saa megen Grund til det.

Jeg skal paavise, hvorledes denne Paa-stand er aldeles forkert, og jeg skal gøre det ved tørre Tal ud af Kurslisterne. Maa jeg først sige, at da Forslaget til Loven blev behandlet den 8. Januar 1936 — Loven blev stadfæstet den 9. April 1936 —, fandt der en lang Forhandling Sted her, og Lovforslaget blev allerede ændret her i Folketinget, til Trods for at det ikke var nødvendigt for Regeringen at gøre det. Regeringen foreslog udskrevet en mægtig Formueafgift og Indkomstillægsskat, som skulde indbringe — tror jeg nok — omkring ved 25 Mill. Kr. om Aaret i 4 Aar, tilsammen ca. 100 Mill. Kr. Og som en Slags Betaling for denne Skatteudskrivning skulde de paagældende Skatteborgere have 3 pCt.s Obligationer. Det var altsaa en Slags Tvangslaan, for de fik jo ikke Valuta for Pengene.

Dette Forslag frafaldt Regeringen frivilligt uden nogen som helst Overenskomst med Oppositionen. Den sagde ganske vist, at den gjorde det for at faa os med, men da vi et halvt eller et helt Aar efter saa, at Regeringen skulde ud paa det hjemlige Laanemarked og laane ikke saa faa Penge, ligger det nær for almindelig menneskelig Fornuft at slutte, at de godt vidste, at man ikke kan klippe et Faar to Gange til Bunds. Derfor er det for mig saa aldeles overvejende sandsynligt — man kan godt sige, det er, fordi jeg er onskabsfuld, det faar være —, at Regeringen havde fremsat Forslaget som